

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascési proficere cupientium utilitatem ac
subsídium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

Caput II. De Resignatione Voluntatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

mel sibi complacuit, per totam aternitatem non placeat. 3. Est merces *facillimè* obtinenda: bene S. Chryostomus dixit, *non parantur hæc non labore, non sudore: sufficit velle, & confectis omnia.*

CAPUT II.

DE RESIGNATIONE VOLUNTATIS

I. Est actus caritatis divinæ, quo Homo voluntatem cum divina in omnibus conformat, quo quatuor Ascetæ sunt scienda.

II. Primum est, ut summam de hoc resignationis æstimationem habeat, certoque suadeat, omnis doctrinæ, quam Christus totis Concionibus tradidit, caput hoc fuisse, ut homines doceret, suam cum Divina voluntatem in omnibus casibus perfectissimè conformare; atque hæc conformitate omnem hominum profectum consistere.

III. Secundum est, ut bene cognoscatur Divinæ voluntatis cognoscendæ, quas quidem non ter, sed bene, simplex noster Frater Joannes Baptistus assignasse videtur, dum dixit, tres esse Superiores, à quibus semper voluntas Divina cognoscitur, nempe DEUM in cælo, Capitulum seu Superiorem in Ecclesia vel Monasterio, & Rationem. Atque adeò primam Regulam esse, DEI voluntatem aut prohibitionem in lege aliqua Divina vel naturali expressam: Secundam, omnem Dominorum Majorum, aut Præsidum voluntatem: Tertiariam, rationem seu intellectum proprium, dum scilicet

tato prius Numinis auxilio eligitur illud, quod DEO
 in talibus circumstantijs magis placere iudicatur. Quo
 in iudicio ut minus quis aberret, suadent Viri pij &
 prudentes, id semper præferendum, quod propriæ in-
 elinationi magis repugnat: quod alteri, quem æquè
 ac nos ipsos diligeremus, suaturi in tali casu essemus:
 & quod denique in hora mortis, aut in iudicio ex-
 tremo constituti, factum à nobis fuisse vellemus, jux-
 ta notum illum versum: Fac modò, quæ quondam fa-
 cta fuisse velis.

IV. Tertium est, ut fundamenta, quibus tota
 hæc conformitas & resignatio innititur, bene intelli-
 gantur, quæ quidem ab ipso Christo S. Catharinæ
 Senensi olim sunt indicata, dum eidem r. suavit, ut
 firmiter crederet eum esse *Potentissimum*, atque adeò
 nihil sine voluntate ipsius accidere illi posse, uti ipse-
 met olim contestatus est, cum dixit: Nonne duo pas-
 teres asse vaneunt? & unus ex illis non cadet super
 terram sine Patre vestro. Et iterum per Isaiam: Ego
 Dominus, & non est alter: formans lucem, & creans
 tenebras: faciens pacem, & creans malum: ego Do-
 minus, faciens hæc omnia. Clarissimè autem alibi
 per eundem, dum dixit: Væ Assur, virga furoris
 mei & baculus ipse est, in manu eorum indignatio
 mea. Ad Gentem fallacem mittam eum, & contra
 Populum furoris mei mandabo illi, ut auferat spolia,
 & diripiat prædam, & ponat illum in conculcationem,
 quasi lutum platearum. Ipse autem non sic arbitra-
 bicur, & cor ejus non ita existimabit: sed ad conte-
 rendum erit cor ejus, & ad internecionem Gentium
 non paucarum. Hinc olim Titus Jerosolymam obsi-
 dione cingens, visis in circuitu tot cadaveribus altum
 O 2 ingemuit,

ingemuit, & elatis in cælum oculis ac manibus
 factum illud suum non esse. 2. Suasit, ut
 quoque crederet, eum *Sapientissimum* esse, omnia
 scire in bonum convertere; nam, ut rectè dixit
 philus Bernardinus, subtilissimè se nostris peccatorum
 erroribus insinuat DEUS, non ut approbator
 ticeps, sed ut aversator & corrector, qui ex malis
 plura, quasi ignem ex aqua elicit. Hinc à David
 lius Unicornium vocatur, eò quòd cornua non habet
 supra oculos, ut Taurus, sed infra, ut optimum
 quem, & ubi percutiat. 3. Suasit, ut pariter
 simè crederet, eum *Optimum* esse, atque ad
 etiam omnia in summum nostrum bonum dirigere
 uti rectè S. Hieronymus conclusit dicens: Bonus
 DEUS, & omnia, quæ bonus facit, bona sine
 cesse est. Imò, ut S. Basilius vult, unum hoc
 tibus nostris præsumptum oportet, quòd nihil
 rum, quæ nobis accidunt, malum sit, aut tale,
 lius illo excogitare queamus. Cui consentiens
 mascenus, omnia, inquit, quæ DEI providentiâ
 pulcherrimè ac divinissimè fieri necesse est, atque
 denique, ut meliori modo existere prorsus nequeat.

V. Quartum denique est, ut solidam ad
 doceatque praxin, in hac sese resignatione exercenda
 quæ quidem in duobus ferè capitibus consistit. 1.
 asuescat in omnibus, quæ fiunt, ad Divinam Justitiam
 respicere, dicerèque cum S. Davide: Justus es,
 mine, & rectum (id est, ad optimum finem, necesse est
 ut vel puniat, vel probet, vel præmiet, & hoc
 ci funiculo Adæ secundi, difficulter rumpibili, nos
 se trahat, sibi que arctissimè uniat, directum, judicium
 tuum. 2. Ut instructus sit jaculatorijs orationibus

voluntatem DEI in memoriam revocantibus, iisque
sedulo in varijs casibus utatur, ex qualibus totus psal-
mus centesimus decimus octavus est compositus. Pro
singulis actionibus sequentes servire ex eo possunt. Pro
desiderio : Utinam dirigantur viæ meæ ad custodien-
das justificationes tuas ! Pro Meditatione : In justifica-
tionibus tuis meditabor : non obliviscar sermones tuos.
Pro Examine ; In quo corrigit Adolescentior viam
suam ? in custodiendo sermones tuos. Vel : Co-
gitavi vias meas, & converti pedes meos in testimo-
nia tua. Pro oratione vocali : Appropinquet depre-
catio mea in conspectu tuo, Domine : juxta elo-
quium tuum da mihi intellectum. Vel : Septies in
die laudem dixi tibi, super judicia justitiæ tuæ. Pro
operatione : Levavi manus meas ad mandata tua,
quæ dilexi, & exercebar in justificationibus tuis. Pro
colloquio : In labijs meis pronuntiavi omnia judicia
oris tui. Pro Confessione : Erravi, sicut ovis, quæ
perit : quære servum tuum, quia mandata tua non
sum oblitus. Pro proposito : Juravi, & statui custo-
dire judicia justitiæ tuæ. Pro fuga vitiorum : In cor-
de meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi.
Pro gratiarum actione : In æternum non obliviscar
justificationes tuas, quia in ipsis vivificasti me. Pro
Zelo : Tabescere me fecit zelus meus : quia oblitus
sunt verba tua inimici mei. Pro amore DEI : Por-
tio mea, Domine, custodire legem tuam. Vel : Om-
nis consummationis vidi finem : Latum mandatum
tuum nimis. Pro humilitate : Bonum mihi, quia
humiliasti me, ut discam justificationes tuas. Vel :
Cognovi, Domine, quia æquitas judicia tua : & in
verita-

veritate tua humiliasti me. Pro resignatione :
 ratus sum , & non sum turbatus , ut custodiam
 data tua. Pro morbo ; Tuus sum ego : Salva
 me , ut custodiam mandata tua. Pro desolatione
 Dormitavit anima mea præ tædio ; confirma
 me verbis tuis. Contra oculorum curiositatem :
 Convertite oculos meos , ne videant vanitatem : in via
 tua vivifica me. Contra respectum humanum : Ego
 non sederunt Principes , & adversum me loquebatur
 magni. Servus autem tuus exercebatur in iustificatione
 tua. Contra contemptum : Aufer à me opprobrium
 & contemptum , quia testimonia tua exquisivi.
 Contra invidiam ; Particeps ego sum omnium timoribus
 tuorum , & custodientium mandata tua. Contra gemitum
 Quàm dulcia faucibus meis eloquia tua : super
 labium meum. Quòd si minùs placeat tanta similitudo
 cum copia , imaginetur sibi Voluntatem suam tanquam
 Goliathum , ideòque sequentes quinque alperas
 velut limpidissimos quinque lapides assumat , & se
 contra eum defendat. Et quidem si aliquis
 præteritum est malum , dicat ; Sicut Domino placuit
 ita factum est : Sit nomen Domini benedictum
 præteritum : Fiat voluntas tua sicut in cælo , & in terra
 Si futurum : Dominus est , quod bonum est in cælo
 suis hoc faciat. Si à DEO immissum : Obliviscere
 filii à bonis , quia tu fecisti. Si ab Homine immis-
 sum : Dimitte eum , ut maledicat : Dominus enim
 præcepit ei , ut malediceret , & qui maledixit
 est , qui audeat dicere ; quare
 sic fecerit ?